

In Memoriam: Hugo De Henau

Op 20 december overleed Hugo De Henau. Hugo was 72 jaar en reeds meerdere termijnen afdelingsbestuurslid voor N-VA in Dilbeek.

Ons oprecht medeleven gaat naar Lieve, de kinderen en kleinkinderen en de hele familie.

Opnieuw verliest N-VA Dilbeek een rechtlijnig en consequent Vlaming, een strijdmakker, een levensvriend...

Hugo was afkomstig uit Steenhuize-Wijnhuize, vanwaar de familie na de oorlog om de gekende redenen verhuisde naar Scheut, de Vlaamse wijk in Anderlecht. Na zijn huwelijk met Lieve kwam hij in Dilbeek terecht waar hij zich niet onbetuigd liet in het ruimere verenigingsleven: Davidsfonds, de oudervereniging van de RC Basisschool, het wijkwerk Groen Treeske en wijkraad De Koepel, de volksdansgroep Pippezijpe, de parochie en het koor, de kerkfabriek, ...

Wij onthouden Hugo als de belezen man, de literaire liefhebber van 'de Fé' (Felix Timmermans) en Ernest Claes, tot wiens Genootschap hij behoorde. Zijn levenswijsheid durfde hij al eens met Latijnse spreuken bewijzen, wat hem tot grote bewondering bracht voor Bart De Wever: 'Een man naar mijn hart'... Professioneel was hij actief als hoofdbibliothecaris bij het Rode Kruis. Tal van boeken gingen door zijn handen bij de Zorgbibliotheek, die zieken het nodige verzet en afleiding gaf.

Hugo was een geboren Flamingant, fier op zijn volk, afkomst, taal en cultuur. Ijzerbedevaarten, Zangfeesten of Gulden Sporenvieringen moest je hem niet leren kennen. Tot voor een paar jaren nam hij ook stevast deel aan de 100 km van de Gordel, zijn 'jaarlijkse inspanning' voor het behoud van de Vlaamse Rand.

Als actieve volksdanser leefde hij volgens de idealen van Mon De Clopper, de stichter van de Europeade. De idealen van een Europa van vrijheid en vrede, waarin elke volksgemeenschap zichzelf kan zijn. Hoe vaak trok hij zelf niet met de volksdansgroep mee naar het buitenland, of ronselde hij bij ons slaapplaatsen voor Europese jongeren wanneer een buitenlandse groep naar Dilbeek kwam?

Maar bovenal zullen we ons Hugo herinneren als een gemeenschapsmens: in vergaderingen, aan de cafétafel, de biljart of het petankterrein, op de wijkweekends... Altijd met de goede luim en de nodige kwinkslag. Of zoals iemand uit de rechtstreekse vriendenkring hem typeerde toen de droeve mare van zijn overlijden rondging: "Hugo had eigenlijk maar één gebrek... Je kon hem geen nieuwe mop vertellen, want hij kende ze al..." Dat typeert volkomen en perfect zijn ingesteldheid.

Hugo, de laatste jaren liet je gezondheid je op tal van vlakken in de steek. Je was er nog altijd zeer graag bij, maar je was introverter en volgde de zaken liever van op afstand. Het weerhield je niet van ten volle mee te genieten van de doorbraak van onze partij. Ik ben bovenal fier je samen met onze secretaris Johan op de avond van de verkiezingsuitslagen van 2009 en 2010 te hebben meegetroond naar Brussel. Je genoot van die overwinningen, de doorbraak van ons politiek ideeëngoed, van mijn aanstelling als schepen, later als Vlaams volksvertegenwoordiger. Je werkte achter de schermen steeds hartstochtelijk mee in talloze – vaak nachtelijke - verkiezingscampagnes. Mag ik je hiervoor nogmaals – deze keer postuum – bedanken !

Hugo, je hebt je strijd moedig gestreden. Zonder klagen, zonder zagen. Als je naar onze vergaderingen kwam, of naar de wekelijkse avond in het wijkkaffee, was dat nooit om je beklag te doen. Maar om te genieten. En zo zullen we je steeds onthouden.

Wij vergeten je nooit, daarvoor zijn er teveel dankbare herinneringen. Rust in vrede, trouwe makker: jij hebt je strijd gestreden. Wij bouwen voort – met jou in gedachten - aan wijk, gemeente en Vlaanderen zoals jij dat ook altijd voor ogen hield!

Willy